

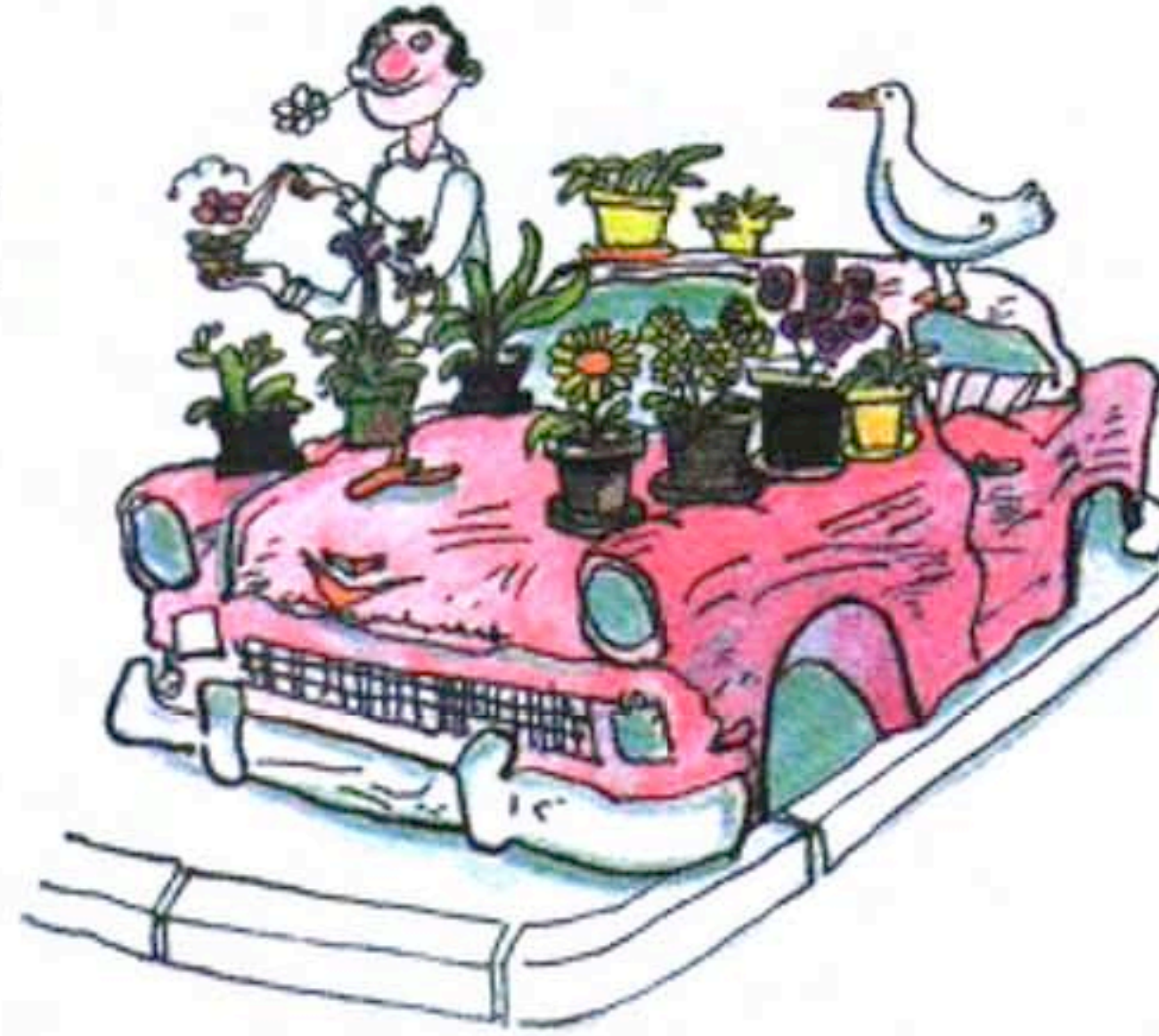

Mahallenin martısı Murteza

Kapılar açan, insanı zıp zıp zıplatan, muhteşem bir yaratıcı. Kusursuz bir usta. Bir yayıncı için onunla çalışmak büyük bir mutluluk olsa gerek. **Behiç Ak**'tan mucize gibi bir karakter: Martı Murteza

Behiç Ak'ın yazdığı, 'Galata'nın Tembel Martısı' kitabını elime aldığım da, kafamın içine baktım. Bakmak zorunda kaldım. Beynim durmamı söylüyordu sürekli. 'Dur da bir beni dinle!'. Dinledim. Hiç yabana atılmayacak, suratıma aptal bir gülümsemeyi yerleştiren şeyler söylüyordu çünkü. **Behiç Ak**'ın hangi kitabını okuduğumda, hangi çizimini gördüğümde mutlu olmamıştım ben... **Behiç Ak**, bu kadar muhteşem bir yazar ve çizerdi işte. Kapılar açan, insanı zıp zıp zıplatan, muhteşem bir yaratıcı. Kusursuz bir usta. Bir yayıncı için onunla çalışmak ifade edilemeyecek kadar büyük bir mutluluk olsa gerek diye düşündüm. Bir okur olarak onunla olmak, onun kitabını okumadan sevmek, çizimlerini incelemeyi iyi olduklarını, bir daha unutamayacağını bilmek bu kadar büyük bir şeyse...

Behiç Ak'ın kendine kurduğu dünya o kadar güzeldir ki, sizi de hiç tereddüt etmeden alır içine. Bu kadar yüce gönüllü, yeteneğini paylaşmakta

RESİM: BEHİÇ AK

hiç şüphe duymayan biridir o. Aklına geleni kusursuz yazar ve çizer. **Sevim Ak**'ın yazdığı, 'Vanilya Kokulu Mektuplar' kitabında (en sevdiğim kitaplardan biridir, **Sevim Ak**'ı da anmadan geçemedim) aklımdan gitmeyen birkaç detay vardır. Kalpli pantolon, çiçekle açılan musluk, anneanne'nin kumaşlardan ürettiği örtülerin güzelliği...

Baktım kafamın içine azıcık, sonra

kapattım. İçimde kitabı okumak için büyük bir heyecan, suratımda da olabildiğince hazır bekleyen aptal bir gülümseme. İşte ilk sayfa: Yağmur yağıyor. Sırtı bize dönük, şemsiyesini açmış, belli ki birazdan çok seveceğimiz bir martı. Kalbim çarpmaya başladı bile.

Rafet Bey, Emre, Hülya, hurda arabada yaşayan çiçekçi Oktay Bey ile tanıştım önce. Ne de iyi oldu tanıştığım. Böyle birilerini hiç tanımamıştım çünkü. Martı Murteza çıktı sonra sahneye. Hikâyenin gidişini anladıkça, çizimlere bakmaya başladım tekrar tekrar. Her çizim, hikâyeyi besleyen ama kendi başına dimdik ayakta duran bir tatlılık adeta.

Maceraya kaptırdım kendimi. Heyecanlandım, sonu ne olacak acaba diye büyük bir merakla okudum kitabı. Galata Kulesi'ndeki kuşlar, bara gidip içen bu martı, Oktay Bey'in hikâyesi, bütün

hikâyelerin birbirine ustaca bağlandığını görmek fazlasıyla mutlu etmişti beni. Unutamayacağım, sevimliliğine az rastlayacağım bir kitapla daha karşı karşıya kalmıştım işte. Kafamın içine döndüm yine. Pek böbürleniyordu dediklerim doğru çıktı diye.

Bazen izlediğiniz karakterlerden kopamazsınız ya bir türlü, film biter de sonrası ne olacak diye kurmaya

başlarsınız kafanızda... Benim için bu kitap da bitmedi işte. O kadar yaşıyordu ki karakterler kitap bitince bitmediler işte. Kafamın içine yerleştiler. Yeni bir **Behiç Ak** kitabında yine durduracaklardı beni. Ben de durup dinleyecektim elbette. Keşke orası hep böyle güzel seslerle dolu olsa diye

düşündüm sonra. Ne kadar mutlu olduğumu anlatmam imkânsız. Beni anlamak için bütün işinizi gücünüzü kısa süreliğine bırakın ve bu kitabı okuyun. Tabii ki diğer bütün **Behiç Ak** kitaplarını da.

